

Arrest

nr. 166 949 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en samen met haar echtgenoot X als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X, op 17 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2015 tot "intrekking van het recht op vestiging" (C-kaart) en "het verblijfsrecht" en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 26 maart 2004 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 17 mei 2004 dient zij, in het kader van toenmalig artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een verblijfsaanvraag in. Op 18 oktober 2014 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.3. Op 17 maart 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een C-kaart.

1.4. Op 5 mei 2009 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen verzoekster en de Belgische onderdaan.

1.5. Op 8 augustus 2009 treedt verzoekster opnieuw in het huwelijk.

1.6. Bij vonnis van 28 februari 2013 werd het eerste huwelijk van verzoekster nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde.

1.7. Bij arrest van 16 april 2015 wordt het hoger beroep door het hof van beroep te Gent onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 8 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van de C-kaart, genaamd "het recht op vestiging" alsook de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige zoon. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 17 november 2015 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Mevrouw.Mijnheer de burgemeester,

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenoot S.V. met wie ze huwde op 26.03.2004. Zij diende een toenmalig artikel 40 van de wet van 15.12.1980 in functie van haar Belgische echtgenoot op 17.05 2004. Ze werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 18.10.04 verkreeg zij een identiteitskaart vreemdelingen. Deze kaart werd omgezet naar een elektronische C kaart op 17.03.2009. Op 04.12.2012 werd haar kind B.I. geboren. Hij werd bij geboorte ingeschreven in het bevolkingsregister zoals zijn moeder. Hij volgt dus haar administratieve situatie.

Op 28.02.2013 velde de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde een vonnis (11/3231/A) dat het huwelijk tussen de betrokken en Dhr S vernietigt als zijnde een schijnhuwelijk. Mevrouw ging hiertegen in hoger beroep maar dit werd onontvankelijk bevonden door het Hof van Beroep te Gent (ref 2013/AR/1381) op 16.04.2015. Het huwelijk is dus vernietigd en werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procédures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis. Als gevolg van het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van haar zoon I dat uit het hare voortvloeit."

1.9. Op 8 juni 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 17 november 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"mevrouw(1):

naam: K,

voornaam: G

(...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 17/12/2015 (1)

Het minderjarig kind van de betrokkene B.I. (...) , nationaliteit Macedonië volgt de administratieve situatie van zijn moeder

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

□ *2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)*

Het wettig verblijf van de betrokkene en haar minderjarige zoon is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene haar recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten, zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken bij beslissing van de dienst vreemdelingenzaken van 08.06.15.

□ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 28.02.13 (11/3231/A) werd het huwelijk van de betrokkene met Dhr S. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Het hoger beroep werd onontvankelijk verklaard door het Hof van beroep te Gent (2013/AR/1381) op 16.04.2015. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de openbare orde."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster in essentie aan dat de bestreden intrekkingsbeslissing geen uitdrukkelijke wetsbepaling bevat en dat een verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" niet volstaat. Verzoekster betoogt dat de gemachtigde zijn beslissing had moeten baseren op de specifieke wetsbepaling van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, dat moet worden samengelezen met artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat voorziet in de afgifte van een bijlage 21.

De Raad stelt vast dat de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing voldoende duidelijk is aangezien wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" dat in principe wel degelijk, buiten elke wettekst om, kan worden toegepast. De bestreden beslissing kon er dan ook in rechte op steunen. Verzoekster kan dit motief, dat als juridische grondslag op zich voldoende duidelijk is, in de bestreden beslissing lezen.

Daarnaast wordt ook op omstandige wijze uiteengezet waarom er in het geval van verzoekster sprake is van een recht dat door fraude is verkregen zodat het wordt ingetrokken (cf. mutatis mutandis Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N [nieuw]; RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).

Waar verzoekster meent dat toepassing had moeten worden gemaakt van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekster was in het bezit van een C-kaart, dit is het instrumentum dat wordt onderbouwd door een onderliggende recht (negotium), in casu een machtiging tot vestiging. De afgifte van de C-kaart op 17 maart 2009 houdt in dat verzoekster werd gemachtigd tot vestiging in het kader van artikel 14 van de vreemdelingenwet. Verzoekster valt daarom niet langer onder de bepalingen Titel II, Hoofdstuk 1 van de vreemdelingenwet maar wel onder de bepalingen van Titel I, Hoofdstuk 4 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoekster niet nuttig naar artikel 42septies van de vreemdelingenwet verwijzen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen andere wetsbepalingen aanhaalt die als lex specialis voorrang hebben op het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit".

3.2. In een tweede middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens alsook de schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Artikel 8 EVRM voorziet:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmening van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu wordt niet in twijfel getrokken dat verzoekster sinds 2000 (dus 15 jaar!) op het grondgebied verblijft en voor het grootste deel daarvan legaal. Er wordt ook niet in twijfel getrokken dat zij ondertussen hertrouwd is met de heer B.S., van Macedonische nationaliteit. Samen hebben ze ondertussen twee kinderen, die beiden op het grondgebied geboren werden en er sinds hun geboorte legaal verblijven. Het eerste kind, B.I., werd in december 2012 op het Belgisch grondgebied geboren. Het tweede kind werd op 28 juli 2015 geboren (zie stuk nr. 3). Over dit tweede kind wordt met geen woord gerept in de beslissing. Nochtans werd de beslissing in november 2015 (dus ruim 4 maanden na de geboorte van het tweede kind) aan verzoekster betekend. Verwerende partij had hier dan ook van op de hoogte moeten zijn en had hier ook rekening mee moeten houden in haar beslissing.

Daarnaast is het belangrijk te vermelden dat verwerende partij in 2007 overging tot het regulariseren van de verblijfstoestand van verzoeksters ouders en broer, en dit omwille van een lange asielprocedure. Zij beschikken dus sinds 2007 over een verblijfsrecht in België (zie stuk nr. 4). Was verzoekster in die tijd dus niet getrouwd met de heer S., dan was zij in 2007 samen met de rest van haar familie geregulariseerd geweest en dit op basis van een lange asielprocedure.

Gelet op het voorgaande kan dan ook onmogelijk getwijfeld worden aan het bestaan van een familie- en privéleven van verzoekster in België.

Het gaat in casu niet om een eerste toelating op het Belgische grondgebied. Verzoekster en haar gezin verblijven reeds jaren legaal op het grondgebied. Het gaat in casu om een intrekking van een verblijf. In zulk een geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In het recent arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is vertrokken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd er duidelijk geen rekening gehouden met verzoekende partij haar recht op gezinsleven en op een privéleven. Zo werd geen rekening gehouden met de geboorte van haar tweede kind in juli 2015. De beslissing is gericht tegen verzoekster en haar zoon, maar niet tegen haar dochter. Aan verzoekster en haar zoon wordt bevolen het grondgebied te verlaten, maar aan haar dochter niet. Moet verzoeksters dochter dan alleen achterblijven op het grondgebied?

Daarnaast rept verwerende partij met geen woord over de familieleden van verzoekster, die in 2007 allemaal geregulariseerd werden. Nochtans was verwerende partij hiervan op de hoogte (aangezien zij de regularisatie toestond) en had zij hier dan ook rekening mee moeten houden bij het nemen van haar beslissing.

Ook hield verwerende partij geen rekening met het feit dat verzoekster hier reeds 15 jaar op het grondgebied verblijft en het grootste deel hiervan legaal. Haar kinderen werden hier geboren en haar oudste zoon gaat hier naar school.

Bij een inmenging in verzoeksters privé- en gezinsleven dient er een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoekster van het grondgebied verwijderd te zien.

In casu blijkt uit niets in de motivering dat verwerende partij de evenredigheidstoets zou gevoerd hebben en dat rekening zou zijn gehouden met de impact en evenredigheid van de bestreden beslissing op het gezinsleven van verzoekster. Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

In een recent arrest van 29 oktober 2015 (zie stuk nr. 5) bevestigde Uw Raad dit eveneens:

"Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoeker. De verwerende partij stelt dat zij niet inziet waarom zij een belangenafweging zou moeten maken tussen enerzijds de openbare orde en anderzijds het privéleven van verzoeker, nu de rechtmatige toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' alles vernietigt, en dus ook de daaruit voortvloeiend gevolgen.

De Raad wijst erop dat het beginsel 'fraus omnia corrumpit' enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme", RW 2013, 377; A. LENAERTS, Fraus omnia corrumpit in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.). De toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie en kan dus het jarenlange verblijf en de integratie van verzoeker, die wezenlijke bestanddelen vormen van zijn privéleven, niet uitschakelen of doen vervallen. In die optiek kan de verwerende partij zich niet vergenoegen met de algemene verwijzing naar het gehanteerde adagium. Immers, zoals reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten. Het vastgestelde schijnhuwelijk is weliswaar een zeer zwaarwichtig element -dat valt niet te ontkennen- maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante

elementen, en dus ook diegene die betrekking hebben op de privéleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissingen geven er geen blijk van dat rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker zodat niet blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangafweging tot dewelke de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.3.3. De schending van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk. Het middel is gegrond."

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat als volgt wordt toegelicht:

"Ook met het hoger belang van de kinderen werd op geen enkele manier rekening gehouden.

Artikel 24 van het Handvest verplicht verwerende partij nochtans om bij het nemen van beslissingen ter uitvoering van de Terugkeerrichtlijn ten opzichte van kinderen – en bij uitbreiding alle maatregelen ten aanzien van kinderen – het belang van het kind in rekening te brengen.

Deze bepalingen verplichtten verwerende partij dus expliciet om bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met het belang van de minderjarige kinderen van verzoekster.

Nochtans kan uit de motivering van de bestreden beslissingen op geen enkele wijze worden afgeleid dat dit gebeurde. (...) Daarnaast wordt geen enkele motivering opgenomen omtrent het hoger belang van de zoon van verzoeker die in België geboren werd en hier heel zijn leven heeft gewoond en ondertussen ook naar school gaat (zie stuk nr. 6).

De bestreden beslissing heeft verstreckende gevolgen voor de kinderen en er mag aldus verwacht worden dat hun hoger belang in aanmerking werd genomen, quod non.

Om dit middel te staven, verwijst verzoekster verder naar het arrest van Uw Raad nr. 97.183 van 21 februari 2013: (....)

In casu kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen van verzoekster.

Dit belang kadert in de rechten die kinderen hebben volgens het Kinderrechtenverdrag:

Overeenkomstig artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag moet "het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen".

(...)

Hoewel aan dit belang duidelijk geraakt wordt door de bestreden beslissing, gaat ze hier helemaal niet op in.

Zelfs indien verwerende partij van mening was dat de bestreden beslissing in overeenstemming is met het hoger belang van de kinderen, had zij hierover motieven moeten opnemen of tenminste impliciet moeten laten blijken dat zij hiermee rekening hield, quod non. (...)"

In een vijfde middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel luidt als volgt:

"Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012). Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen, zoals in casu, rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).”

Zoals hierboven reeds meermaals werd aangehaald, blijkt uit niets uit de beslissingen dat rekening werd gehouden met het familie- en priveleven van verzoekster en haar kinderen, noch met het hoger belang van de kinderen.

Verwerende partij stelt dat verzoekster langer dan toegestaan in het Rijk verblijf en door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Meer dan dat vinden we niet terug in de bestreden beslissing.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald zijn er echter omstandigheden eigen aan de situatie van verzoekster die verwerende partij in rekening had moeten brengen en in de motivering had moeten opnemen. Door dit niet te doen, schendt verwerende partij duidelijk de hierboven geciteerde rechtsnormen.”

3.3. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijfsrecht werd ingetrokken tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder vervolgens gelden dat het tweede kind van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet geboren was, zodat hieromtrent evident niet kon gemotiveerd worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing slechts vier maanden na de geboorte aan de verzoekende partij werd betekend, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon houden met het nog ongebooren kind van de verzoekende partij.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij geheel terecht laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nog gehouden kan zijn om rekening te houden met elementen dewelke zich na het nemen van de bestreden beslissing voordoen. Verweerder besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich bij de beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteraard dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn.” (zie onder meer: R.v.V. nr 14.713 van 31/07/2008)

De verzoekende partij voert verder in haar tweede middel aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in 2007 overging tot het regulariseren van de verblijfstoestand van haar ouders en broer, omwille van een lange asielpcedure. De verzoekende partij houdt voor dat zij aldus eveneens vanaf 2007 over verblijfsrecht in België zou beschikt hebben, indien zij niet reeds eerder met dhr. V.C. was getrouwd en op basis van gezinshereniging een verblijfsrecht had verworven.

De beschouwingen van de verzoekende partij zijn uiterst hypothetisch en kunnen op generlei wijze afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de verzoekende partij de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt door het afsluiten van een schijnhuwelijk.

Het loutere feit dat de verzoekende partij eventueel (doch geenszins vaststaand) een verblijfsrecht op een andere grond had kunnen verkrijgen, doet niets af aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht toepassing is gemaakt van het rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’.

Verweerder laat overigens gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet getwijfeld wordt aan het gezinsleven van de verzoekende partij. Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier van de verzoekende partij (inzonderheid de synthesesnota dd. 08.06.2015) dat uitdrukkelijk volgende overwegingen zijn gemaakt:

“Vonnis REA Dendermonde van 28.02.013(1 1/3231/A) tegenstrijdigheden in verklaringen van haar en Belgische echtgenoot (Dhr S) over in welk jaar ze elkaar voor het eerste ontmoet hebben, over hoe hun huwelijk werd gevierd, over hoe ze uit elkaar gegaan zijn zelfs. weinig persoonlijke kennis (bijv.: zij heeft geen weet van tatoeage mijnheer en weet zijn geboortedatum niet. Bij uitbreiding weet ze ook niet op welke dag ze gehuwd zijn)

Arrest HvB Gent dd 16.04.2015 (2013/AR/1381): beroep niet ontvankelijk

Maw: huwelijk tussen mevrouw en de Belgische onderdaan S.V. is vernietigd.

Nog niet overgeschreven

Kind nog niet schoolplichtig, zelfs nog niet begonnen aan instapklas kleuterschool Vrouw tewerkstelling, hoofdzakelijk interim sinds 2002. Laatste datum uit dienst in 17.02.2009. Man tewerkstelling, uitsluitend interim sinds 2010. Laatste datum uit dienst 31.12.2014

Actueel niets in dossier ingegeven van tewerkstelling. In ieder geval is hun beider tewerkstelling in het verleden een rechtsreeks gevolg van het schijnhuwelijk. Voordien had mevrouw geen toegang tot de Belgische arbeidsmarkt. Man had zonder frauduleuze vestiging echtgenote ook geen verblijfsrecht en dus geen toegang tot Belgische arbeidsmarkt gekregen.

Verblijf van het hele gezin vloeit voort uit het schijnhuwelijk aangegaan door mevrouw teneinde verblijfsgerechtigd te worden in België.

Intrekking verblijfsrecht vrouw + bijl 13. Kind op deze beslissing want staat ook in BR (volgt sinds geboorte haar gunstige verblijfssituatie, man zit slechts in VR)

14ter voor man.”

De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag, waar zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij de intrekking van het verblijf van de verzoekende partij geen enkele afweging zou gemaakt zijn met het gezinsleven en het verblijf in het Rijk.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd integendeel uitdrukkelijk rekening gehouden met de aanwezigheid van het minderjarige kind van de verzoekende partij, alsook met de tewerkstelling van de verzoekende partij en haar echtgenote in België.

Verweerder herhaalt volledigheidshalve op dat het tweede kind van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet geboren was, zodat hieromtrent evident niet kon gemotiveerd worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

belast met Administratieve Vereenvoudiging. Minstens gold voor het nog ongebooren kind a fortiori dezelfde overweging als bij het andere minderjarige kind.

Gelet op het voorgaande kan niet dienstig voorgehouden worden dat geen rekening zou gehouden zijn met de specifieke omstandigheden die de situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert dat in de bestreden beslissing niet is gemotiveerd nopens de aanwezigheid van haar overige familieleden in het Rijk, laat verweerder gelden dat artikel 8 EVRM bevat geen dergelijke uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst.

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

"dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;" (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om het bestaan van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken, waar zij verwijst naar haar broer en ouders die in 2007 verblijfsmachtiging in België verkregen. Dienaangaande benadrukt verweerder dat er van een dergelijke vereiste beschermenswaardige relatie tussen meerderjarige verwanten slechts sprake kan zijn, indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, dewelke de normale affectieve banden overstijgen.

De verzoekende partij blijft in dit kader volledig in gebreke.

Zie ook:

"Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden." (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

"In zoverre verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van haar moeder in België moet daarnaast worden opgemerkt dat het niet betwist is dat verzoekende partij vijfendertig jaar oud is en dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Verzoekende partij toont door het voorleggen van een schrijven van haar zus waarin deze meedeelt dat haar broer haar regelmatig helpt ook niet aan dat er sprake is van enig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVM." (R.v.V. nr. 77 174 van 13 maart 2012)

"De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)" (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen. In casu blijkt dat verzoekende partij ruim 32 jaar oud is, dat zij lerares is, dat zij sedert 15 maart 2006 gehuwd is en dat haar moeder nog in Irak verblijft. Daartegenover staat alleen dat zij tijdelijk, dit is vanaf haar recente aankomst in België, samenwoont met een broer en de loutere bewering van deze broer afhankelijk te zijn. In die omstandigheden kan in redelijkheid aangenomen worden dat er geen gezinsleven met deze broer voorhanden is dat de bescherming van artikel 8 EVRM verdient.” (R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

“Relaties tussen broers en zussen, ‘do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties’ (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34 ; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoekende partij toont een dergelijke band van afhankelijkheid met haar broer niet in concreto aan.” (R.v.V. nr. 106.291 dd. 03.07.2013)

Verweerder merkt vervolgens op dat -voor wat betreft het gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen- niet dienstig kan ingezien worden op welke wijze de in casu bestreden beslissing een verbreking van de gezinsbanden tot gevolg zou hebben, gelet op het feit dat het verblijfsrecht van de echtgenote en de kinderen van de verzoekende partij eveneens ingetrokken werd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

In dit kader herhaalt verweerder dat de verzoekende partij niet ernstig is, waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat haar jongste dochter alleen in België zou achterblijven. Gelet op het feit dat geen van de ouders van het niet tot verblijf gemachtigde kind verblijfsrecht hebben, kan slechts vastgesteld worden dat het jongste kind (van slechts enkele maanden oud) de verblijfstoestand van de ouders volgt.

Gelet op het feit dat alle leden van het kerngezin van de verzoekende partij het Rijk dienen te verlaten en bovendien werd vastgesteld dat de verzoekende partij en haar echtgenote geen vaste tewerkstelling in het Rijk hebben en de minderjarige kinderen zelfs nog niet naar de kleuterklas gaan, kan niet dienstig worden ingezien om welke reden het gezinsleven niet elders zou kunnen uitgebouwd worden.

Zie dienaangaande:

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

En ook:

“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinsscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Voorts merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer het vervoegde familielid fraude heeft gepleegd om dit verblijfsrecht te bekomen.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder verwijst nog naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin reeds werd geoordeeld dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is en dat de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Volgende rechtspraak werd eveneens gewezen in een zaak waarbij het verblijfsrecht van een vreemdeling werd ingetrokken, vermits dit steunde op een eerder door de echtgenoot aangegaan huwelijk dat vernietigd werd wegens schijnhuwelijk.

“De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan verzoeksters verblijfsrecht aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld heeft dat verzoeksters belangen niet opwegen tegen de vaststelling dat haar verblijfsrecht steunt op een door haar echtgenoot eerder aangegaan huwelijk met een Belgische onderdane dat vernietigd werd omdat het een schijnhuwelijk betrof. Voor zover uit het betoog van verzoekster kan begrepen worden dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het recht op eerbiediging van het privéleven, dient de Raad op te merken dat verzoekster omzeggens niet haar in België ontwikkeld privéleven uiteenzet, hoewel wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is alleszins niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van de openbare orde en steunt op de absolute nietigheid van een eerder huwelijk dat afgesloten werd door verzoeksters echtgenoot. Zoals reeds eerder aangestipt is in de Belgische rechtsorde het instituut huwelijk van openbare orde. Verzoekster toont met haar beknopt betoog “dat het belang van de Staat bij een intrekking van verzoeksters verblijfsrecht uiterst miniem is in vergelijking met de schade welke verzoekster en haar kinderen in België wordt berokkend” niet aan dat de afweging die in de bestreden beslissing ligt besloten strijdig is met artikel 8 EVRM of dat er een wanverhouding is tussen haar belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de Belgische openbare orde.” (R.v.V. nr. 70 698 van 25 november 2011)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij diende beëindigd te worden, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

(...)

“In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging met geen woord zou gerept zijn over de

minderjarige kinderen van de verzoekende partij, verwijst verweerder nogmaals naar de inhoud van de synthesesnota, dewelke deel uitmaakt van de stukken van het administratief dossier van de verzoekende partij en haar echtgenoot:

“Vonnis REA Dendermonde van 28.02.013(1 1/3231/A) tegenstrijdigheden in verklaringen van haar en Belgische echtgenoot (Dhr S) over in welk jaar ze elkaar voor het eerste ontmoet hebben, over hoe hun huwelijk werd gevierd, over hoe ze uit elkaar gegaan zijn zelfs. weinig persoonlijke kennis (bijv.: zij heeft geen weet van tatoeage mijnheer en weet zijn geboortedatum niet. Bij uitbreiding weet ze ook niet op welke dag ze gehuwd zijn)

Arrest HvB Gent dd 16.04.2015 (2013/AR/1381): beroep niet ontvankelijk

Maw: huwelijk tussen mevrouw en de Belgische onderdaan S.V. is vernietigd.

Nog niet overgeschreven

Kind nog niet schoolplichtig, zelfs nog niet begonnen aan instapklas kleuterschool Vrouw tewerkstelling, hoofdzakelijk interim sinds 2002. Laatste datum uit dienst in 17.02.2009. Man tewerkstelling, uitsluitend interim sinds 2010. Laatste datum uit dienst 31.12.2014

Actueel niets in dossier ingegeven van tewerkstelling. In ieder geval is hun beider tewerkstelling in het verleden een rechtsreeks gevolg van het schijnhuwelijk. Voordien had mevrouw geen toegang tot de Belgische arbeidsmarkt. Man had zonder frauduleuze vestiging echtgenote ook geen verblijfsrecht en dus geen toegang tot Belgische arbeidsmarkt gekregen.

Verblijf van het hele gezin vloeit voort uit het schijnhuwelijk aangegaan door mevrouw teneinde verblijfsrecht te worden in België.

Intrekking verblijfsrecht vrouw + bijl 13. Kind op deze beslissing want staat ook in BR (volgt sinds geboorte haar gunstige verblijfssituatie, man zit slechts in VR)

14ter voor man.”

Gelet op de bewoordingen van voormelde synthesesnota, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou gehouden hebben met het hoger belang van het minderjarige kind/de minderjarige kinderen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd echter vastgesteld dat het -op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing- enige kind van de verzoekende partij nog niet schoolplichtig was en zelfs nog niet begonnen was aan de instapklas kleuterschool.

Verweerder benadrukt dat uit voormelde overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging afdoende blijkt dat het onmiskenbaar in het belang is van het minderjarige kind van de verzoekende partij om, gelet op de zeer jonge leeftijd en de afwezigheid van een sociale verankering, niet gescheiden te worden van haar ouders.

De verzoekende partij blijft overigens volkomen in gebreke om aan te tonen dat het niet in het hoger belang van haar minderjarige kinderen zou zijn om de verblijfsrechtelijke situatie van de ouders te volgen. De verzoekende partij beperkt zich tot de -onterechte- kritiek dat geen rekening zou zijn gehouden met de aanwezigheid van haar minderjarige kind(eren) in het Rijk.”

(...)

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verplichten om rekening te houden met de individuele omstandigheden bij het nemen van verwijderingsbeslissingen. De verzoekende partij herhaalt dat uit niets blijkt dat rekening werd gehouden met het familie- en privéleven of het hoger belang van haar kinderen.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 24 van het handvest van de grondrechten van de EU.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Vervolgens laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke

kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij geen schending van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG aannemelijk maakt waar zij meent dat enkel zou zijn vastgesteld dat het legaal verblijf verstreken is.

Los van de vraag naar de directe werking van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG, merkt de verweerder op dat de door verzoekende partij opgeworpen bepaling geen motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dan ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing impliciet rekening heeft gehouden met de in voormelde bepaling opgesomde elementen waaronder het gezinsleven en de situatie van de minderjarige kinderen.

Verweerder herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk op onweerlegbare wijze blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van de situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan niet ernstig anders voorhouden. (...)”

3.3. Hierna worden het tweede, derde en vijfde middel, gezien hun nauwe samenhang, samen besproken en beoordeeld.

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

3.5. Wat specifiek het bestreden bevel betreft, merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken. De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aangezien het bestreden bevel een tenuitvoerlegging is van de Terugkeerrichtlijn (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 21).

3.6. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bijgevolg moet de Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.7. Het schijnhuwelijk waarvan sprake wordt niet betwist. Evenmin wordt getwijfeld aan het gezinsleven van verzoekster in België, waarvan haar minderjarige zoon, die op 4 december 2012 in België werd geboren, deel uitmaakt. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op de hoogte was van de aanwezigheid van dit minderjarig kind op het Belgische grondgebied. Er wordt verder niet betwist dat verzoekster op het grondgebied verblijft sinds 2000, dat zij sinds mei 2004 een legaal verblijf verwierf en dat zij een aantal elementen voorlegt waaruit blijkt dat zij op Belgisch grondgebied een privéleven heeft ontwikkeld. Zo verwijst verzoekster naar de aanwezigheid van haar ouders en broer op het Belgisch grondgebied, die hier legaal verblijven nadat zij in 2007 werden geregulariseerd. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in haar nota stelt dat in casu geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken zodat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. De relaties tussen verzoekster en haar ouders en broer dienen evenwel als onderdeel van haar privéleven te worden beschouwd, daar het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uitmaakt van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

3.8. Verzoekster betoogt in essentie dat uit de bestreden beslissingen niet de minste belangenafweging blijkt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij wijst ook op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en wijst op omstandigheden eigen aan haar situatie die de gemachtigde in rekening had moeten brengen en in de motivering van het bestreden bevel had moeten opnemen. Ten slotte stelt verzoekster dat indien verwerende partij van mening was dat het bestreden bevel in overeenstemming is met het hoger belang van de kinderen, zoals voorzien in artikel 24 van het Handvest, zij hierover motieven had moeten opnemen, *quod non*. Uit de motivering van het bestreden bevel kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat rekening werd gehouden met het belang van de minderjarige zoon van verzoekster, die in België geboren werd en hier heel zijn leven heeft gewoond en ondertussen ook naar school gaat.

3.9. Het wordt niet betwist dat in de bestreden beslissingen op geen enkele manier wordt verwezen naar het privéleven en gezinsleven van verzoekster noch naar het hoger belang van haar minderjarige zoon, zodat thans uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoekster en het gezinsleven van verzoekster, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt in de motieven van het bestreden bevel geen blijk gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoeksters kinderen en haar gezinsleven.

De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.10. De verwerende partij stelt dat verzoekster kennis heeft van de gronden waarop verblijfsrecht werd ingetrokken en het bevel werd afgegeven maar gaat voorbij aan het gegeven dat de motieven van de bestreden beslissingen verzoekster niet toelaten kennis te hebben van een eventuele belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM of een eventuele beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet die zou hebben plaats gehad.

In de nota met opmerkingen wordt verwezen naar het gegeven dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen een aantal overwegingen zijn gemaakt aangaande het gezinsleven en het verblijf in België waarbij rekening werd gehouden met de aanwezigheid van het minderjarig kind van verzoekster alsook de tewerkstelling van verzoekster en haar echtgenoot. De verwerende partij meent dat uit voormelde overwegingen verder afdoende blijkt dat het onmiskenbaar in het belang is van het minderjarig kind om, gelet op de zeer jonge leeftijd en de afwezigheid van sociale verankering, niet gescheiden te worden van haar ouders. De verwerende partij verwijst in het bijzonder naar een synthesesnota van 8 juni 2015 die zich in het administratief dossier bevindt. Volgens de verwerende partij blijkt hieruit dat uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de aanwezigheid van het minderjarige kind en de tewerkstelling van verzoeker en zijn echtgenote. Het volstaat volgens de verwerende partij dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing impliciet rekening heeft gehouden met in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgesomde elementen waaronder het gezinsleven en de situatie van de minderjarige kinderen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel degelijk op

onweerlegbare wijze dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van de situatie van verzoekster.

Uit dit stuk blijkt dat de verwerende partij het zelf noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot een zekere belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM en tot een zekere beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad is echter van oordeel dat deze handelwijze niet volstaat in het licht van de rechtsbescherming van de rechtsonderhorige. Immers, door de elementen van deze belangenafweging en beoordeling niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissingen gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van haar beslissingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Voor wat betreft het bestreden bevel in het bijzonder, is de verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren overigens een wezenlijke vormvereiste, die met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, *Evropaiki Dynamiki*, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, pt 38).

Ook in de nota met opmerkingen wordt vervolgens overgegaan tot een zekere belangenafweging maar een dergelijke a posteriori motivering volstaat niet.

De verwijzing naar het stuk in het administratief dossier kan door de verwerende partij derhalve niet dienstig worden bijgebracht om de hiervoor reeds vastgestelde onregelmatigheid in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in een ander daglicht te stellen. De belangenafweging en beoordeling waarvan voor het eerst blijkt wordt gegeven in de nota kan door de verwerende partij evenmin dienstig worden bijgebracht om de vermelde onregelmatigheid recht te zetten.

De mededeling van de motieven via een later procedurestuk of de neerlegging van het administratief dossier, nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt verzoekster de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59).

In dit kader stelt de verwerende partij dat verzoekster in gebreke blijft aan te tonen dat het niet in het belang van de minderjarige kinderen zou zijn om de verblijfsrechtelijke situatie van de ouders te volgen. Het is echter juist omdat in de bestreden beslissingen op geen enkele manier wordt verwezen naar het hoger belang van de minderjarige zoon en er geen belangenafweging blijkt in het licht van artikel 8 EVRM of een beoordeling van de omstandigheden in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat verzoekster niet wist wat het standpunt van de verwerende partij op dit vlak was. Als dusdanig werd verzoekster verhinderd om hier iets over te zeggen en haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen.

3.11. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissingen niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

De middelen zijn in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2015 tot “intrekking van het recht op vestiging” (C-kaart) en “het verblijfsrecht” en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES